

Evangelí del dimarts de la setmana XXXI de durant l'any: els convidats al sopar

Evangelí i comentari del
dimarts de la setmana XXXI de
durant l'any: "A l'hora de l'àpat
va enviar el seu servent a dir
als convidats: Veniu, que ja tot
és a punt. Però tots, sense
excepció, començaren
d'excusar-se". La iniciativa de
Déu en la salvació dels homes
és gratuïta, però nosaltres, els
homes, com podem aconseguir
el bitllet per entrar al banquet?
Reconeixent allò que som:
pecadors, necessitats de perdó.

Evangelí (Lc 14,15-24)

Un dels qui eren a taula amb Jesús, quan va sentir aquestes paraules, li digué:

—Feliç el qui prendrà part en l'àpat del Regne de Déu!

Jesús li respongué:

—Un home feia un gran banquet i va convidar-hi molta gent. A l'hora de l'àpat va enviar el seu servent a dir als convidats: Veniu, que ja tot és a punt.

Però tots, sense excepció, començaren d'excusar-se. El primer li digué:

—He comprat un camp i l'haig d'anar a veure. Et prego que m'excusis. Un altre digué:

—He comprat cinc parelles de bous i ara me'n vaig a provar-los. Et prego que m'excusis. Un altre digué:

—M'acabo de casar, i per això no puc venir.

El servent se'n tornà i ho va explicar tot al seu senyor. Llavors l'amo, indignat, li va dir:

—Surt de pressa per les places i els carrers de la ciutat i fes venir els pobres, els invàlids, els cecs i els coixos.

Després el criat digué:

—Senyor, s'ha fet el que has manat i encara hi ha lloc.

El senyor va dir al servent:

—Surt pels camins i pels horts i insisteix que entri gent fins que s'ompli la casa. Us asseguro que cap dels qui estaven convidats no tastarà el meu banquet.

.....

Comentari

El Senyor empra en aquesta paràbola la imatge del banquet per continuar descrivint el Regne de Déu, posant èmfasi ara en els convidats.

Precisament la paraula “Església” significa “convocació” i resumeix aquesta crida universal a la salvació dirigida per Déu als homes.

Tot i això, la paràbola ens narra que quan el banquet està llest, els convidats comencen a posar excuses per no assistir-hi. Les tres disculpes adduïdes semblen lògiques i comprensibles; cap no reflecteix un rebuig frontal a la invitació. És per això que ens pot sorprendre que l'amo –Déu– s'irriti tant davant les negatives i decideixi omplir el seu banquet amb els menys premiats de la societat. Al llarg de la Història observem com la iniciativa de Déu en la salvació dels homes és gratuïta, però nosaltres, els homes, com

podem aconseguir el bitllet per entrar al banquet? Reconeixent allò que som: pecadors –necessitats de perdó–, malalts –necessitats de ser curats–, pobres –necessitats d'Algú que ens ompli el cor amb el seu amor–[1].

Reconèixer la nostra vulnerabilitat i la nostra dependència com a éssers creats ens permetrà apropar-nos amb senzillesa a l'amo del banquet i demanar-li que ens deixi entrar, perquè sols no trobem ni la justificació dels nostres errors, ni la medicina que ens guareixi les ferides ni el menjar que ens sacia ni tampoc la beguda que apaivaga la nostra set.

Quan ens sabem acollits per l'amo, surt natural –de dins!–, aquesta necessitat d'explicar als altres el que ens ha passat i on hem estat convidats. Per això, el veritable sentit de “insistir que entrin” (v. 23) de la paràbola, no es pot entendre com

una violència física o moral envers els altres, sinó com una força que atrau, que contagia, que omple de desitjos de compartir amb els altres la grandesa a què un, sense merèixer-ho, ha estat convidat.

[1] Papa Francesc, *Homilia* 7.XI.2017

Pablo Erdozáin // Photo:
chuttersnap - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-dimarts-de-la-setmana-xxxi-de-durant-lany/> (01/04/2026)